

GUIA
MUSICAL
1966-67

17

¡Nos anuncian!

Porque estamos completamente dedicados a la cultura musical: Libros, discos, los mejores componentes de Alta Fidelidad y un eficaz asesoramiento técnico, que sumado a la amistad que sinceramente les ofrecemos, nos hace esperarles en nuestra caja musical de Vía Augusta, 126.

SONOR

FÈLIX MILLET I L'ORFEÓ CATALÀ

Les iniciatives i aportacions en el camp de la cultura catalana del gran home que acabem de perdre tan prematurament (quan, potser més el nostre desig que no pas la realitat ens feia esperar encara un guariment total o quasi total de la malaltia que d'uns mesos ençà l'affligia), són múltiples i variades, realitzades totes amb una visió tan destra i prudent dels problemes que oferien, amb un entusiasme i una fe tan càlids i comunicatius; amb una clarividència tan manifesta de les màximes realitats en què es podien desenvolupar, i amb un desig de comprensió per tots els elements, a voltes heterogenis, que hi intervenien, que en fan un forjador únic d'aquelles realitats.

Però jo gosaria dir que de totes, a la que ell es lliurà, si això és possible, amb una donació més absoluta, amb un impuls d'amor més vehement, amb una minuciositat més exhaustiva, fou l'Orfeó Català. Adhuc quan materialment pels seus afers professionals imprescindibles n'havia d'estar forçosament allunyat, el seu esperit, la seva visió, el seu pensament hi eren presents d'una manera o altra.

Quasi totes les realitzacions excepcionals de la nostra entitat que tingueren efecte des del gener de 1951, data en què fou nomenat President, adhuc des d'algun temps abans en què exercí algun càrrec menys important a la mateixa Junta Directiva, tenien en ell el principal promotor o orientador. Així fou, per exemple, en els tres concerts triomfals a capella, a Madrid, en 1950, abans de la seva Presidència (en feia esment l'altre dia l'amic Cardona, des d'aquestes mateixes planes), i després en 1963 a la mateixa capital les audicions extraordinàries de la *Missa Solemnis* de Beethoven, amb l'Orquestra Nacional; els de París en 1952 amb motiu del nostre 60è. Aniversari (dos importantíssims a capella i un amb la *Gran Missa en si menor* de Bach, amb l'Orquestra Colonne, que després es repetí per dues vegades a Barcelona amb els mateixos elements); la memorable audiència concedida a la nostra Corporació per S. S. Joan XXIII a Roma l'any 1963, així com dins la mateixa època les audicions d'*El Pessebre* de Pau Casals a Assís, Florència i Toulouse, junt amb un concert coral inoblidable en aquesta mateixa capital; els concerts extraordinaris a Pamplona i a San Sebastián; les cinc audicions tan recordades, al nostre Palau, de la referida *Gran Missa en si menor* en

1951 (60è Aniversari) i les de la imponderable *Passió segons Sant Mateu* de Bach, i l'*Stabat Mater* de Poulenc, aquesta darrera amb assistència de l'autor, i amb motiu del 50è. Aniversari del Palau, i les de tantes obres corals simfòniques donades a Barcelona, com les extraordinàries de la *Missa en re beethoveniana*, i d'altres obres cabdals d'aquest gènere dels grans compositors mundials, com les darreres de *Les Estacions* de Haydn, amb motiu del nostre 75è. Aniversari; tot això sense oblidar els autors nostres en particular, a més dels innombrables concerts a capella amb obres importants de la nova escola coral catalana enmig de les d'autors ja consagrats; el concert, repetit en diversos llocs de Catalunya, dedicat a l'autèntica *Cançó popular catalana*, que tan gran èxit tingué, i que fou una de les iniciatives que Fèlix Millet concebé i propugnà amb més il·lusió.

La seva donació a l'Orfeó fou efectiva fins als seus darrers moments. Recordem com ja, ben malalt, assistí encara a una de les darreres audicions d'*El Pessebre* a Cuixà, i presidí, el 7 de desembre darrer, la commemoració religiosa del XXVè. Aniversari de la mort del Mestre Lluís Millet a Santa Maria del Mar. Pocs dies abans de la seva mort, encara s'ocupava dels nostres afers, ja en les seves curtes estades a la nostra ciutat, o de la seva acollidora casa de l'Ametlla del Vallès, donant ordres o conversant directament amb els altres directius que l'anaven a veure. Volgué presidir encara la constitució de la nostra nova Junta Directiva... Si alguna vegada el pes de la greu malaltia l'aclaparava, en la conversa s'animava, i l'esperança que aviat recobriria la salut, li donava nova empena.

Ell sentia, doncs, en cos i ànima, la nostra obra encara que no fos cap músic professional. Mai no va tenir la pretensió de dogmatitzar en aquesta esfera, com fan tants i tants en iguals condicions. Ell deia sempre: «Jo no hi entenc, jo no sóc músic, però a mi em plau o em desplaï tal obra, o tal execució; la meua opinió té, però, el valor que li correspon»... Però ell es donava a les nostres tasques, a l'obra social (no ho oblidem mai), cívica i artística de l'Orfeó Català, al qual donava el valor d'entitat cabdal del nostre país. I defensava aquest valor en totes les contingències amb les seves paraules persuasives que volien atreure tothom. Els seus discursos inflamats en les fites culminants de l'Orfeó

Català, d'una manera més íntima en les diades de fi de curs (com l'enyorarem!), quines ensenyances no comporten i quins motius de persuasió i de consol no contenen!

Jo, personalment, artísticament i moralment, quant li dec! Són potser coses d'ordre massa íntim per a ésser ara enumerades ací. Poques setmanes abans de morir, encara m'ho repetia: «Si tu no fossis Director de l'Orfeó Català, jo deixaria d'ésser-ne President». Però això no implicava cap submissió ni cap adulació servil, al contrari, una major franquesa i llibertat de diàleg entre nosaltres dos en tots els a fers referents a la nostra entitat. És a dir, una major col·laboració efectiva, sense cap trava...

El President és mort, l'Orfeó ha volgut acomiadar la seva mortal despulla amb els seus cants, al cor de la seva casa pairal, que era la d'ell mateix. Que Déu hagi acollit la seva ànima pura. Ara, tots tenim el deure d'ésser fidels a l'esperit tradicional de l'Orfeó, seguint el seu exemple. Tota evolució no fidel a aquest esperit, seria destruir l'obra. A ella, doncs, ho proclamem una vegada més, la nostra fidelitat indestructible, i més encara aquest any que celebrem el Centenari del seu ínclit fundador que li donà l'ànima i que li assignà el camí.

LLUÍS M. MILLET

TRIBUT A FÈLIX MILLET

Lluitador serè i incansable en els alts estadis de l'esperit, s'enfortí en l'amor, la fidelitat a uns ideals, la noblesa, l'enteresa, l'entusiasme, la integritat, i també en el seny. Així armat, pogué mantenir tothora una actitud fortament positiva davant les coses de la seva vida i de la del seu poble. Aquesta fou la seva actitud més pròpia: mai cap caiguda ni defalliment — ni en la mort que és llum de l'altra vida —, sempre l'esperit vigilant, sempre obert al diàleg, a la comprensió, al lliurament a tota idea i actuació de signe positiu, al capteniment de tota irresponsabilitat.

Aquesta fou la seva força, no afeblida mai en les contrarietats; al contrari, esmerçà els millors dels seus entusiasmes lluitant amb adversitats, vençant dificultats, sumant i integrant voluntats i esforços, defugint divisions tan fàcils entre nosaltres.

No conegué el triomf de molts anhels col·lectius pels que sempre es debaté: ell, que era home de govern, solament l'exercici en cercles limitats. Tingué els ulls posats en l'esperança d'un demà millor, i ningú no podrà dir que no s'hi lliurés. Tampoc no conegué el premi de les realitats però és ben segur que Déu reservà per a ell el Premi de la Fe — d'aquella Fe que enfonsa les muntanyes —, tant les que s'aixequen en la nostra vida particular i íntima, com les que s'alcen misterioses, però prometedores, en els destins dels pobles.

JOAN A. MARAGALL

La ferma esperança: Fèlix Millet i l'Abat dom Aureli M.ª Escarré a Montserrat davant la concentració d'orfeons amb motiu de la inauguració de l'estela del monument al mestre Lluís Millet; octubre 1962.

co-
pus
era
eva
ser
int
est
cs,
fi-
est
clit
se-

T

la
en
ant
rò-
—,
a

es-
cul-
tre

ell,
ats
poc
el
ien
me-

ar-
ré
e la
et;

1. unes necessitat aires.
Amor i es
cont
aires com una vole i un. Supr.
coment a l'elefants que 3
coment a l'elefants que 3
menes de variat i voluntat.

L'esperit de Fèlix Millet

Tota la seva vida ha estat un continuat acte de servei. S'ha donat als altres, ell que era ric en virtuts i en fermesa. La seva ha estat una vocació que ni les lluites ni les múltiples contrarietats pogueren abatre. Ha mort, doncs, en autèntic acte de servei.

El neguit, l'afany, la fermesa, la inquietud, i un treball esgotador configuraven el seu caràcter. I ell l'infonia al servei d'un ideal, d'un esperit. No volia treballar per a una obra que no fos d'autèntic servei, que no estigués informada d'un esperit cristià o català. No és estrany, doncs, que l'obra de les seves mans fos amarada de la seva ardida, ferma joventut. En ell ens hem sentit joves.

Posava amor en el seu treball. Estimava l'Orfeó Català: «Vull, per damunt de tot, que continuï essent el símbol de sempre. Que el nostre Orfeó sigui realment el nostre, vull dir el de tots, i això no pas en un sentit exclusivista. Voldriem que aconseguís que la il·lusió del mestre Millet fos també la il·lusió de tots, i que Catalunya, que és un poble que canta (la florida actual de l'Obra Orfeònica i el mateix fet de la nova cançó catalana en són un exemple) arribés a aconseguir que l'harmonia de les nostres cançons influís en l'harmonia de la seva vida humana, sobretot en la seva vida col·lectiva, cadascú al seu lloc, però tots en un mateix camí, el de sempre; així,

amb sentit de continuïtat, del qual l'Orfeó Català (donem-ne gràcies a Déu) és un exemple.»

Per al seu Orfeó Català — ens ha ensenyat una manera tan noble d'estimar-lo! — volia autèntica joventut, joventut d'esperit, continuïtat, vida. «La vida és moviment, deia, la vida no és estancament, és renovar-se cada dia dintre d'un nou sentit.» La seva fou així. I la desitjava talment per a l'obra — d'ell i de tots! — que estimava i, darrerament, tot estimant-la, presidia.

Esperit exemplar, visió àmplia, neguit aglutinador. De sempre, volia coordinar, unir, no dispersar. Els punts febles de les seves obres cal atribuir-los més aviat als seus col·laboradors. Ell els donava tota la confiança, els obria autènticament el cor, mantenia diàleg amb tots. Unes paraules a un jove col·laborador seu en diverses tasques culturals, podrien definir aquest home de gran talla: «Jo voldria que tu hi posessis el neguit que jo hi he posat, i, pensant en tot, però una cosa darrera l'altra, me'n parllessis d'una manera concreta, sense por d'amoïnar-me. Ja saps que, encara que enfeinat, sempre que puguem fer feina ordenada, i per tant eficaç, jo no hi mancaré.»

Evidentment, ha mort en acte de servei per al seu Orfeó Català, per al seu país («Un servei per mantenir el foc sagrat de l'esperit»). I heus ací un testament valuós: tot el seu esperit, que ha de continuar en nosaltres!

ANTONI SABAT

Les íntimes commemoracions: 60è aniversari de l'Orfeó Català; setembre 1951. — El portaveu de la col·lectivitat, en la seva «casa dels cants»: cinquantenari del Palau de la Música Catalana; març 1959.

ALGUNS ASPECTES DE L'ACCIÓ CÍVICA I CULTURAL DE FÈLIX MILLET

Com més s'allunyarà en el temps la presència humana, vivificant, de Fèlix Millet, més ens adonarem del buit que ha deixat en el camp de les «relacions públiques» entre la nostra gent. Caldrà fer també una anàlisi, menys a corre-cuita que la meua, de la seva projecció pública i de les institucions culturals i populars que va crear o a les quals va aportar la seva acció decidida.

Acabada la guerra i en una hora esguera, fou un dels principals promotors de la «Benèfica Minerva», una mena de fundació que, ben silenciosament, ajudava els escriptors catalans, llavors en situació més difícil que ara, i els facilitava la tasca per escriure o traduir obres importants que per a ésser elaborades necessitaven un o més anys. Fruit del mecenatge d'aquella època foren la nova versió de l'*Odissea* de Carles Riba i *El Paradís perdut* de Milton, anostrat per J. M. Boix i Selva. Igualment la història d'Espanya de Ferran Soldevila, apareguda en la versió castellana, i una història de la cultura catalana d'Alexandre Galí, inèdita, etc.

Però Millet, malgrat els estralls de la guerra i les dificultats que se'n derivaven, maldava no solament en el camp de la cultura, sinó que s'esmerçava a influir directament sobre el poble, especialment el poble cristià, al qual ell havia dedicat tants sacrificis en els pocs anys que dirigí la «Federació de Joves Cristians de Catalunya», els ressons de la qual encara ens influeixen. Molts recordem que, ara farà vint anys, se celebraren les festes per a bastir un nou tron per a la Mare de Déu de Montserrat. El seu coratge i la seva decisiva intervenció, amb l'equip tan eficient i cívica de la «Comissió Abat Oliba», feren possible que milers de catalans, dis-

persos o abatuts, s'apleguessin per primera vegada en molts anys al santuari nacional de Catalunya per donar testimoni de la seva fe i de la seva existència. En el mateix camp popular Fèlix Millet estimulà la creació del «Secretariat d'Orfeons», lligam molt necessari entre les entitats que representen simbòlicament «les veus de la terra» de què parlava Maragall.

Tornant al camp de la cultura, cal recordar, en homenatge a la seva dedicació al país, que la seva gestió personalíssima facilità els contactes entre el món intel·lectual i els de la indústria i les finances. I no solament contactes de pur mecenatge, sinó contactes humans, de diàleg, d'intercanvi d'hipòtesis de futur. Sovint la seva casa de l'Ametlla fou l'estatge ideal i acollidor per a aquests contactes. Un dia caldrà parlar llargament d'aquesta funció, delicada i tan constructiva, que duia a terme Millet.

Darrerament la creació de l'«Omnium cultural», amb un grup d'amics i patricis que compartien les seves mateixes preocupacions, accentua encara més la seva projecció pública. La història de l'«Omnium cultural», institució d'on han partit tantes iniciatives de cara a esferes i serveis vitals del país, va intensament lligada amb Fèlix Millet que presidia aquesta institució.

Ens queda la recança del seu servei més directe encara, més polític a què, segurament, l'hauria obligat el futur. La seva veu hauria estat escoltada per homes de diverses tendències, com ho era ara. Perquè Fèlix Millet, més enllà de les seves preferències personals en la vida pública, era una figura de convergència nacional.

ALBERT MANENT

ORFEO, de Gluck

El darrer comentari aparegut en aquestes pàgines, girava entorn d'una versió en certa manera falsejada d'una òpera, *El cavaller de la rosa* de Strauss, perquè en la seva versió filmada no era presentada en la seva radical naturalitat. Ara, les presents consideracions es dirigeixen al projecte d'una audició d'una òpera, *Orfeo* de Gluck, en la qual, en suprimir el muntatge escènic, és a dir, l'acció, pot semblar que s'atempta en part contra la integritat de l'espectacle que tota òpera comporta.

No perdem de vista que els elements bàsics, constitutius del drama musical, són fonamentalment el text o llibret d'una banda, i de l'altra, la música que és l'element activador de l'expressió continguda en el drama. Ara bé, aquest, no pot assolir la seva total significació i el seu total sentit si no és amb la intervenció d'un tercer factor: la representació. Si s'elimina la representació del complex operístic, es mutila l'òpera privant-la de la seva dimensió visual. En aquest punt, arriben molt a tomb les paraules de Marcel Sénéchaud quan diu: «*La més dramàtica i la millor de les melodies, no pot crear un personatge sense l'ajuda de l'escena.*»

És per això que en la conceptualització del públic d'òpera, a la seva condició d'auditor hi concorre la d'espectador i, per tant, per a l'autèntic afeccionat al gènere, si l'audició d'una òpera separada del seu marc escènic no és totalment mancada de sentit, és perquè *in mente* imagina l'escenari — tan convencional com es vulgui — en el qual l'acció pren vida i sentit.

Les precedents consideracions assoleixen la seva vigència integral en les òperes de Verdi, de Mozart o de Wagner, posem per cas, en les quals la problemàtica expressiva dels personatges és íntimament vinculada a una acció, per més morosa que aquesta pugui ser (com en el cas de Wagner). Però quan es tracta d'obres com *Orfeo* de Gluck en les quals l'experiència expressiva dels protagonistes transcorre en un món mental intern, més que en les taules, la transmutació de la funció operística en oratori no representa una greu pèrdua de la seva comesa essencial.

O sigui, que si una òpera és particularment apta per a prescindir (sense lesionar els atributs que li són propis) de la seva perspectiva visual i reduir-la només a l'auditiva, és precisament una obra com *Orfeo* de Gluck. A més, si l'audició ve avalada per la qualitat d'uns intèrprets com Norma Procter, Hellen Donath, Anna Maria Higuera, la Coral Sant Jordi, el Cor Madrigal i la Capella Clàssica Polifònica, hom pot apostar amb seguretat per l'èxit i la classe de les audicions anunciades per a un futur molt proper.

MANUEL VALLS

HOMENATGE A VÍCTOR CATALÀ

en el primer aniversari de la seva mort

TRES ÚNIQUES GALES TEATRALS

Dimarts, 14 de març, a les 10.45 de la nit

Dimecres, 15, tarda, 6.15 i nit, 10.45

MARIO CABRÉ

presenta, en rigorosa estrena

VERBAGÀLIA LA INFANTICIDA LES CARTES L'ALCAVOTA

amb la col·laboració de

Rafael Anglada, Concepció Llach, Angels Moll, Pilar Montejo,
Lluís Nonell, Maria Elena Pastor, Montserrat Porta, Elisenda
Ribas, Laura Riera, Josep Sospedra i Antoni Sarrà.

Oferiment de l'homenatge per
l'illustre escriptor Josep Miracle

Ofrena poètica i direcció: MARIO CABRÉ

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats a l'Administració del Palau de la Música, de 5 a 8 de la tarda. Els dies de les representacions, a les taquilles, de 11 a 1 del matí i des de les 4 de la tarda.

noticias y comentarios

CONSERVATORIO SUPERIOR MUNICIPAL DE MÚSICA. — El maestro J. Pich Santasusana ha sido nombrado director del Conservatorio Superior de Música. En dicho centro el maestro Pich desempeñaba el cargo de subdirector y desde el primero de marzo de 1965 el de director accidental por cumplirse la jubilación reglamentaria del maestro Joaquín Zama-cois. El maestro Pich Santasusana presenta una brillante ejecutoria musical: cursó sus estudios en la Escuela Municipal de Música de Barcelona y en el Conservatorio de Ginebra. Ha cultivado el violoncelo y ha frecuentado la dirección de orquesta; en 1946 ocupó el atril de director de la Orquesta Filarmónica de las Palmas (Canarias) y ha tenido bajo su batuta la Orquesta Nacional de España. Desde el año 1957 ha estado al frente de la Banda Municipal de Barcelona. Ha desempeñado la cátedra de Armonía y, como queda dicho, el cargo de subdirector del Conservatorio Superior Municipal de Música. Su sólida formación y su conocimiento de los problemas que tiene planteados el Conservatorio permiten augurar una eficaz labor al frente de nuestra institución musical docente.

FREDERICK DORIAN. — Ha llegado a Barcelona, para una estancia de diez días, el distinguido musicólogo Dr. Frederick Dorian, profesor de Música del Instituto Tecnológico Carnegie de Pittsburg, Pennsylvania. El Dr. Dorian, de nacionalidad austriaca, vive en los Estados Unidos desde hace treinta años. Es autor de varias obras sobre música, una de ellas titulada «El Taller Musical» que en su traducción española fue publicada en México. Su más reciente obra «Commitment to Culture», es un estudio detallado sobre el patrocinio de las artes

en Europa (ya sea en forma de subvenciones estatales, provinciales, municipales o particulares) y su significado para los Estados Unidos. Para realizar esta obra el Dr. Dorian ha viajado por Austria, Italia, Suiza, Francia, República Federal Alemana, Holanda, Bélgica e Inglaterra. Actualmente se encuentra en nuestro país para realizar el mismo estudio sobre España. Más adelante se trasladará a Portugal y países escandinavos con igual fin. En Barcelona ha tenido contacto con las más relevantes personalidades de la vida artística de nuestra ciudad, habiendo obtenido numerosos datos sobre la situación musical en Barcelona y en Cataluña. Esta documentada obra obtendrá, sin duda, una favorable acogida entre los interesados en el desarrollo de nuestra vida cultural.

INSTITUTO ALEMÁN DE CULTURA. — El Instituto Alemán de Cultura ofrece un interesante Ciclo de Conferencias sobre Música Contemporánea. Dichas conferencias corren a cargo de prestigiosos críticos y compositores y son ilustradas con ejemplos musicales. La serie completa de estas conferencias, que tienen lugar a las 7.15 de la tarde, es la siguiente: día 8 de marzo, *D. Manuel Valls Gorina*: Crítica de la escritura musical moderna; día 10 de marzo, *D. José Casanovas Puig*: Problemas de la interpretación actual; día 17 de marzo, *D. Xavier Montsalvatge*: La proyección de la ópera en la música contemporánea; día 31 de marzo, *D. Luis de Pablo*: El sentido de la forma en la música actual (en ausencia del conferenciante se dará lectura a su conferencia). La solvencia de quienes profesan el ciclo y el interés de los temas confieren a estas conferencias un poderoso aliciente.

PALACIO DE LA MÚSICA y CHAMARTIN

bajo el patrocinio del
Orfeo Català y Patronato Pro Música

presentan con honores de estreno en España
cinco únicas sesiones de la célebre ópera

DON JUAN

de W. A. MOZART

Versión original en italiano

Producida y dirigida por
PAUL CZINNER

Filmada en color en los Festivales Musicales de Salzburgo
con un sensacional cuadro de intérpretes

LEPORELLO (bajo)	OTTO EDELMANN
DOÑA ANA (soprano)	ELISABETH GRÜMMER
DON JUAN (barítono)	CESARE SIEPI
COMENDADOR (bajo)	DESZO ERNSTER
DON OTTAVIO (tenor)	ANTON DERMOTA
DOÑA ELVIRA (soprano)	LISA DELLA CASA
ZERLINA (soprano)	ERNA BERGER
MASSETTO (bajo)	WALTER BERRY

Coros de la Opera de Viena

ORQUESTA FILARMÓNICA DE VIENA

Director

WILHELM FURTWÄNGLER

PALACIO DE LA MÚSICA

Viernes, 7 abril, 10.30 noche (estreno)

Sábado, 8 abril, tarde 6.15; noche 10.30

Domingo, 9 abril, tarde 6.15; noche 10.30

AYUNTAMIENTO DE BARCELONA
REPRESENTACIONES CUARESMALES
DE

"LA PASSIÓ" DE BARCELONA

VI AÑO DE UNA TRADICIÓN RESTAURADA

GRUPO DE TEATRO LIBRE "RETABLO"
"CORAL ANTICS ESCOLANS DE MONTSERRAT"

SALÓN del **TINELL**

Días 16, 17, 18, 19, 20 y 21 de marzo a las 22.30 h.,
salvo el domingo día 19, a las 18.30 h.

Taquillas en Plaza de Cataluña, a partir del día 10, y en Plaza del Rey, los días de representación.

ORFEÓ CATALÀ

Concert en homenatge al mestre

LLUÍS MILLET

fundador i primer director de
l'Orfeó Català.
en el centenari de la seva naixença
Obres orquestrals, religioses i corals

ORFEÓ CATALÀ

Orquestra Simfònica

Director:

MESTRE LLUÍS M. MILLET

Dimarts, 18 d'abril de 1967, nit

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda anticipada de localitats a
l'Administració del Palau de la Música, de 5 a 8 de la tarda
Descomptes especials per als socis de l'Orfeó Català

ORFEÓ CATALÀ

Cicle de concerts en commemoració
del 75è aniversari de l'Orfeó Català

Extraordinari recital de la famosa soprano catalana

MONTSERRAT CABALLÉ

Divendres, 28 d'abril de 1967, nit

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda anticipada de localitats a
l'Administració del Palau de la Música, de 5 a 8 de la tarda

Descomptes especials per als socis de l'Orfeó Català.

CASA DEL MÉDICO

Lunes día 13 de marzo, 7.15 tarde

Presentación del

DUO SIDOTI

VIOLÍN Y PIANO

Localidades y detalles: Vía Layetana, 113, 1.º, 2.ª - Tel. 232 43 32

El extraordinario pianista Robert Casadesu, que tendrá a su cargo la celebración del concierto núm. 500 de la Asociación de Cultura Musical, en el XXXV aniversario de esta entidad.

asociación de cultura musical

barcelona

Próximos conciertos:

MARZO

Viernes, día 17

**Conmemoración del concierto número 500
con el extraordinario pianista de fama mundial**

casadesus

ABRIL

Lunes, día 3

Actuación de la extraordinaria soprano

teresa stich-randall

MAYO

Viernes, día 5

**orquesta de cámara
de stuttgart**

director: mtro. karl munchinger

Exclusivamente socios

DETALLES: Vía Layetana, 113, 1.º, 2.º - Teléfono 232 43 32 (De 3.30 a 7.30)

antologia històrica de la música catalana

- Una col·lecció discogràfica, única al món, que tard o d'hora heu de tenir.
- Gran Premi del Disc Català 1966.

PAU CASALS

...és una de les més lloables tasques que podia emprendre, avui dia, una casa discogràfica catalana... mereix tota l'ajuda que des de qualsevol angle se li pugui prestar...

FERRAN SOLDEVILA

...hem de saludar amb la més alta joia l'aparició d'una obra com l'**ANTOLOGIA HISTÒRICA DE LA MÚSICA CATALANA**...

JOSEP FAULÍ

...heus ací, doncs, els màxims sobresortints de l'any:
a) Edigsa ha començat l'edició de l'**ANTOLOGIA HISTÒRICA DE LA MÚSICA CATALANA**...

XAVIER MONTSALVATGE

... iniciativa d'indubtable importància artística, que mereix l'ajuda de tots els interessats a fomentar la difusió dels nostres genuïns valors culturals...

- Podeu demanar informació o subscriure-us al vostre proveïdor habitual o, directament, a Edigsa: Avda. J. Antonio, 654, tel. 232 35 01.
- L'èxit definitiu de l'**ANTOLOGIA HISTÒRICA DE LA MÚSICA CATALANA** depèn del seu nombre de subscriptors.
- L'**ANTOLOGIA HISTÒRICA DE LA MÚSICA CATALANA** espera i necessita la vostra subscripció.

BERNA. — El día 25 de febrero tuvo lugar el estreno, en dicha ciudad, del «Concierto para guitarra y orquesta», del compositor catalán **Manuel Valls**. Esta obra había sido escrita por encargo de Radio Berna. Fueron sus intérpretes el guitarrista **Hermann Leeb**, como solista, y la **Orquesta de Cámara de Radio Berna**, dirigida por su director titular, maestro **Klaus Corneli**. La obra fue excelentemente interpretada y mereció una calurosísima y entusiasta acogida por parte del público.

LONDRES. — En el Royal Festival Hall ha tenido lugar un concierto-homenaje en honor del pianista-acompañante **Gerald Moore**, quien durante 45 años ayudó a triunfar a muchos cantantes y elevó a categoría de auténtico arte la difícil misión que siempre cultivó. Participaron en este concierto nuestra eximia soprano, **Victoria de los Angeles**, **Fischer Dieskau** — el cantante de lieder más famoso del mundo — y la célebre cantante **Elisabeth Schwarzkopf**. Acompañados por el agasajado, estos tres geniales artistas interpretaron treinta y seis solos, dúos y tríos. La conjugación de estas tres primerísimas figuras dio al acto un carácter de auténtico acontecimiento extraordinario e inolvidable.

PARIS. — Con un concierto a cargo de **Gaston Litaize** y la **Orquesta Filarmónica**, dirigida por **Charles Bruck**, se ha solemnizado la inauguración del nuevo órgano de la Maison de la Radio. **Gaston Litaize** interpretó el «Preludio y fuga sobre el nombre de Bach», de **Liszt**, y los «Concierto para órgano», de **Haendel** y **Poulenc**. Las primeras impresiones sobre las cualidades técnicas del nuevo instrumento no han sido unánimes y han motivado diversidad de apreciaciones críticas.

NUEVA YORK. — En el Metropolitan Opera se ha dado una representación de la «Flauta mágica», de **Mozart**, con la particularidad de que los decorados y bocetos eran diseñados por el célebre pintor **Chagall**. Hasta tal punto ha constituido una novedad, que se considera esta participación de **Chagall** como la más grande exposición que ha hecho el artista. El hecho ha suscitado encendidas controversias sobre el fin y objeto de la decoración y el vestuario en la ópera. El público asistente, aplaudió largamente cada cambio de decorado.

THONON. — Ha tenido lugar, en esta ciudad, la «Semaine Messiaen», jornadas de estudio dedicadas a la importante figura de **Olivier Messiaen**. No solamente es este maestro un gran compositor, sino también un eminente pedagogo, iniciador de todo el movimiento musical actual. Dos categorías de preocupaciones han presidido la elaboración del programa de la «Semaine»: dirigirse al público melómano por medio de los conciertos y, al mismo tiempo, reunir en torno a **Messiaen**, en un seminario de composición, un grupo de jóvenes discípulos. La «Semaine» finalizó con un concierto en la catedral de Lausanne.

DANONE

- **SUPREMO DANONE DE CHOCOLATE**
Delicioso como un bombón y mucho más digestivo.
- **SUPREMO DANONE DE CARAMELO**
Exquisito como una golosina y mucho más alimenticio.

**ENVASES
SIN
DEVOLUCION**

GASPAR CASSADÓ

Elegía para cello y orquesta, op. 24, de Gabriel Fauré.

Concierto para cello y orquesta en la menor. Saint-Saëns.

Concierto para cello y orquesta en re menor. Edouard Lalo.

ORQUESTA SINFÓNICA DE BAMBERG

Dir.: JONEL PERLEA

VERGARA

Con la muerte prematura de Gaspar Cassadó, en el cenit de su carrera artística, la Música ha perdido uno de sus más fervorosos e incondicionales paladines. Porque Cassadó supo unir a su excelente arte interpretativo una viva y palpitante curiosidad por el fenómeno musical. No se limitó a interpretar — y a interpretar como pocos, realmente — sino que fue un incansable buscador de nuevas obras y descubridor de páginas desconocidas u olvidadas. Su labor al frente de una cátedra, su temperamento abierto, su afán de búsqueda constante, complementan la extraordinaria personalidad de este músico catalán, que hemos perdido recientemente.

En este aspecto incide Manuel Valls en el comentario al disco que presentamos: «Cassadó, no sólo estudió sobre el instrumento la forma de vencer las nuevas dificultades que la moderna técnica de la interpretación violoncelística impone, sino que además, profundizó el conocimiento íntimo de las más importantes páginas concebidas o realizadas para dicho instrumento, a fin de obtener de ellas un máximo rendimiento musical y expresivo. Tales intervenciones, que se tradujeron con frecuencia en modificación del texto original, restaron en cierto modo a la obra su elemental pureza, pero le otorgaron a cambio una nueva dimensión de brillantez y de claridad instrumental.»

Cassadó escogió para la presente grabación tres piezas que no acostumbran a ser básicas en el repertorio de los violoncelistas. El nos las ha redescubierto. Nos ha ofrecido unas versiones nítidas, cálidas y ajustadas. Ha contenido indudablemente su prodigiosa personalidad interpretativa, al servicio de unas versiones poco comunes.

El disco guarda una unidad muy especial.

No en balde, se han seleccionado tres autores post-románticos franceses: Gabriel Fauré, Edouard Lalo y Camille Saint-Saëns. Una breve composición de Fauré (1845-1924), *Elegía para cello y orquesta*, op. 24, nos sumerge en este mundo tan sutil de sentimientos románticos expresados con un lenguaje que ya no es, por decirlo de algún modo, tan poco romántico. Todo el lirismo evasivo del músico francés parece contenido en esta pequeña obra, adaptada a la cálida voz del cello. El autor de *Le Roi d'Ys*, Edouard Lalo (1828-1892), es un músico poco prodigado por las audiciones y la discografía (hay una excelente grabación de la *Sinfonía española para violoncelo y orquesta*). Cassadó, con este *Concierto en Re menor para cello y orquesta*, contribuye a la evocación de Lalo, compositor que conocía perfectamente la técnica de este instrumento. Su aportación es decisiva y el resultado, sorprendente. El *Concierto en la menor para cello y orquesta*, op. 33, de Saint-Saëns (1835-1921), es, en palabras de Tovey, «puro y brillante, sin disfrazarlo tras la modestia, pero también sin llamar la atención hacia sus virtudes». Es el primero y el más conocido de los conciertos de Saint-Saëns para cello, escrito en 1873, y, por lo tanto, anterior al de Lalo. Y sin embargo, demuestra un estilo más «moderno», dentro de la simplicidad y el sentido de la medida, cualidades tradicionalmente atribuidas a la música francesa.

La falta de espacio nos impide comentar debidamente la excelente interpretación de las tres obras. Cassadó, la Orquesta Sinfónica de Bamberg y Jonel Perlea han conseguido un disco, si no deslumbrante, sí auténticamente perfecto. — A. S.

guía de conciertos

FECHA	LOCAL	CONCIERTO
MARZO		
10 viern. 22.30 h.	Palau	Orfeo de C. W. Gluck. Norma Procter, Hellen Donath, Ana María Higuera, Coral Sant Jordi, Cor Madrigal, Orquesta Sinfónica. Dir.: Louis de Froment. (Patronato Pro Música.)
11 sáb. 22.30	Ateneo Barcelonés	Gaston Germain, barítono. Colombe Pelletier, piano. Canciones de Lully, Vivaldi, Sarti, Schubert, Duparc, Ibert Strauss, Poulenc.
12 dom. 18.30 h.	Palau	Segunda audición de Orfeo de C. W. Gluck. (Patronato Pro Música.)
13, 14, 15, 16 y 17 a las 10 h.	Palau	VI Concierto del V Ciclo para la iniciación musical de los escolares. Anna Ricci, mezzo-soprano. Carlos Santos, piano. Xavier Montes, violín. Jaume Francesch, violín. (Juventudes Musicales.)
14 mart. 22.45 h.	Palau	Homenaje a Víctor Català: «Verbagàlia». «La Infanticida». «Les Car-tes». «L'Alcavota». Dirección: Mario Cabré.
15 miérc. 18.15 h. 22.45 h.	Palau	Dos últimas representaciones del Homenaje a Víctor Català. Dirección: Mario Cabré.
16 juev. 22.30 h.	Palau	Orquesta Sinfónica de Barcelona. Rosa García Faria de Tolosa, violi-nista. Dir.: J. Pich Santasusana. Obras de Mozart, Haydn, E. Muñoz Gomis, Paganini.
17 viern. 22.30 h.	Palau	Roberto Casadesus, pianista. Obras de Mozart, Chopin, Debussy, Ra-vel. (Concierto n.º 500 de Asociación de Cultura Musical.)
18 sáb. 19.15 h.	Ateneo Barcelonés	III Concierto IV Ciclo Lieder de Schubert. Francesca Callao, soprano. M.ª T. Balcells, piano. (Juventudes Musicales-Asociación Beethoven.)
ABRIL		
3 lun. 22.30 h.	Palau	Teresa Stich-Randall, soprano. Miguel Zanetti, piano. Obras de Mo-zart y Schubert. (Asociación Cultura Musical.)
7 viern. 22.15 h.	Palau	Estreno del film Don Juan , de Mozart. Dir.: Wilhelm Fürtwangler.
8 sáb. tarde 18.15 noche 22.30	Palau	Dos sesiones del film Don Juan , de Mozart.
9 dom. tarde 18.15 noche 22.30	Palau	Dos últimas sesiones del film Don Juan , de Mozart.
14 viern. 22.30 h.	Palau	Narciso Yepes. Extraordinario recital de guitarra.
31 viern. 19.30 h.	Círculo Artístico	Recital M. D. Martí, soprano. J. M. Martí, piano. Obras de Fauré, Poulenc, Messiaen, Falla. (Juventudes Musicales.)

GUÍA MUSICAL

Temporada 1966/1967 - 10 marzo 1967. Núm. 17.

Edición de 4.000 ejemplares.

Editado por Palau de la Música Catalana - Departamento de Publicidad.

NOTA IMPORTANTE: La redacción de GUÍA MUSICAL publicará en esta sección la noticia de todos los conciertos que se celebran en Barcelona. Rogamos a los organizadores el envío de progra-mas y cuantas noticias crean interesantes para su inserción en estas páginas.

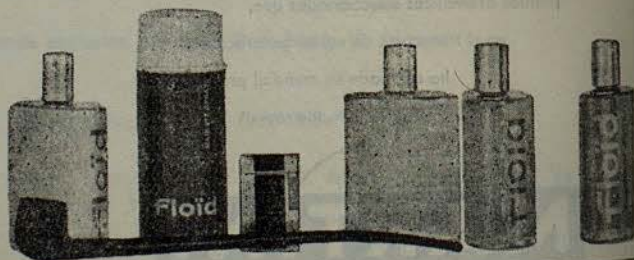
No pida un vermouth
 pida un MARTINI
 Percibirá entonces el sabor incomparable que
 le ofrece esta armoniosa mezcla
 de vinos de calidad y
 plantas aromáticas seleccionadas que,
 en el transcurso de varias generaciones
 ha afirmado su mundial prestigio.
 Pídale "On the rocks"

120
millones de
hombres en más
de 50 países
usan los famosos
productos Floïd

En el mundo entero, el hombre elegante recurre a los mejores productos, tanto para su satisfacción personal como por la impresión que desea causar de hombre impecable. FLOÏD, tan conocido por su acreditado AFTER-SHAVE, ideal para después del afeitado, ha creado además la mejor serie que existe de perfumería para caballero. La base científica unida a los mejores componentes naturales garantiza la calidad de los productos FLOÏD.

Se obtienen en sus dos series:
Internacional
y Luxe

Floïd en Europa:

ALEMANIA - AUSTRIA - BÉLGICA - ESPAÑA - FINLANDIA
FRANCIA - GRAN BRETAÑA - GRECIA - HOLANDA - ITALIA
NORUEGA - PORTUGAL - SUECIA - SUIZA

Floïd

after-shave lotion
foam after-shave spray
electric pre-shave lotion
electric pre-shave spray
foam shaving-cream spray

hair tonic lotion
hair-fix & spray
cologne for men
deodorant-spray
toilet-soap

Depósito legal: B. 13.293-1966

F.º DE CARLOS I, 149 - BARCELONA-11
GRÁFICAS MARINA, S.º